ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ HENRY BORDEAUX

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΑΖΕΜΜΕΝΟΙ γύρω σ' ἕνα τραπέζι, στὴ μοναδικὴ ταβέρνα τοῦ χωριοῦ ποὺ παραθερίζαμε, εἴχαμε παραγγείλει καὶ τὴν τρίτη κανάτα τοῦ κρασιοῦ. Μιὰ μεγάλη χωριάτικη πιατέλλα, γεμάτη ἀπὸ ψητὰ λουκάνικα, βρισκόταν στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ κι' ὅλοι μας τρώγαμε ἀχόρταγα καὶ λαίμαργα.

Δυὸ-τρεῖς δικηγόροι, ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικός, δυὸ μεγαλέμποροι, ὁ γιατρὸς Γεδεὼν Σαπονιέρ, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυόν, κι' ἐγώ, ἀποτελούσαμε τὴν παρέα.

— Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε, ἀνάστησα κάποτε μιὰ νεκρή, μᾶς εἶπε ἔξαφνα ὁ καθηγητὴς Σαπονιέρ.

Ἀμέσως ὅλοι γυρίσαμε τὰ μάτια μας πρὸς αὐτόν.... Ἦσαν πολὺ ἐγωϊστικὰ βέβαια τὰ λόγια του, μὰ ἐμεῖς βρίσκαμε ὅτι ἦταν ἄξιος, μὰ τὴν ἀλήθεια, νἄχη κάνει ἕνα τέτοιο θαῦμα καὶ κρεμαστήκαμε ἀπ' τὰ χείλη του:

— Πᾶνε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε... Μόλις εἶχα πάρει τὸ δίπλωμά μου κι' ἔννοιωθα μέσα μου ἕναν ἀπέραντο ἐνθουσιασμὸ καὶ ζῆλο γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μου... Ἐκεῖ στὰ περίχωρα τῆς Ρεκλύζ, σὲ μιὰ καλύβα ποὺ εἶχε καὶ νερόμυλο πλάϊ, καθόντουσαν δυὸ ἀδέρφια: Ὁ Χριστόφορος, ὁ μυλωνᾶς, κι' ἡ ἀδελφή του Μελανία, λίγο μοδίστρα, λίγο πλύστρα, λίγ' ἀπ' ὅλα, τέλος πάντων.

» Πρὶν τοὺς δῶ ἀκόμα, εἶχα ἀκούσει νὰ λένε πολλὰ γιὰ τὸν μυλωνᾶ καὶ τὴν ἀδελφή του: Ὅτι δὲν τὴ χώνευε, ὅτι κύτταζε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ ὅπως μποροῦσε, γιὰ νὰ μείνη ἡ κληρονομιὰ ὁλόκληρη, ὁ μύλος δηλαδὴ κι' ἡ καλύβα, σ' αὐτόν. Ἔκανα ὅμως καὶ προσωπικῶς τὴ γνωριμία τους, γιατὶ περνοῦσα ἀπ' τὸ μύλο κάθε φορὰ ποὺ ζητοῦσαν τὴ σινδρομή μου διάφοροι ἄρρωστοι στὰ γειτονικὰ χωριά. Ὁ Χριστόφορος ἦταν τριαντάρης, ὕπουλος χαρακτήρας, ἀμίλητος καὶ διαρκῶς κατσουφιασμένος. Ἡ Μελανία ἦταν 25 χρόνων, εὔθυμο καὶ γερὸ κορίτσι, μὲ τραχειὰ λιγάκι χαρακτηριστικά, ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς.

» Κατέβαινα μάλιστα συχνὰ ἀπ' τ' ἄλογό μου γιὰ νὰ ξεμουδιάσω καὶ τότε ἡ Μελανία μοῦδινε κανένα ρακί.

» Μιὰ μέρα ἡ Μελανία ἔπεσε ἄρρωστη ἀπὸ βλογιά... Κανεὶς ὅμως δὲν μὲ κάλεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, κι' ἔτσι, καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, ἔμεινε δέκα μέρες στὸ κρεββάτι χωρὶς γιατρὸ καὶ γιατρικὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ περιποίησι...

» Γιὰ καλή της τύχη, ἕνα βράδυ, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὸ κοντινὸ στὸ μύλο χωριό, ἄκουσα ἔξαφνα κάτι νὰ χτυπάη ἀδιάκοπα σὰν σφυρί. Ἕνα παράξενο προαίσθημα μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω καὶ νὰ δώσω ἄγριες σπηρουνιὲς στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου μου. Ἔτσι ἔφτασα σὲ λίγο στὸ μύλο, ὅπου εἶδα τὸν μυλωνᾶ νὰ καρφώνη μερικὲς σανίδες.

» — Τί μαντᾶτα; τὸν ρώτησα, καθὼς ξεπέζευα.

» — Ὄχι καλά, μοῦ ἀπάντησε, ρίχνοντάς μου μιὰ ὕποπτη καὶ μοχθηρὴ ματιά.

» — Τί γίνεται ἡ Μελανία;

» — Ζωὴ σὲ λόγου σου!... Πέθανε σήμερα τὸ πρωῒ ἀπὸ βλογιά! Νά, καρφώνω τώρα τὴν κάσα της...

» — Γιατὶ δὲν μὲ φώναξες νὰ τὴν κυττάξω;

» — Δὲν μοῦ περίσσευαν παράδες γιὰ γιατροὺς καὶ σπετσαρίες...

» — Βρὲ ἀχρεῖε, φώναξα μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῶ, σκότωσες τὴν ἀδελφή σου! Τὸ κατάλαβες;

» Καὶ χωρὶς νὰ περιμένω ἀπάντησι, μπῆκα τρέχοντας στὴν καλύβα ἀλαφιασμένος ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία τοῦ κτηνανθρώπου ἐκείνου... Ἐκεῖ βρῆκα τὴ Μελανία ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, χωρὶς νὰ παρουσιάζη κανένα ἴχνος ζωῆς. Ἦταν κατάψυχρη, μαυροκίτρινη, χωρὶς σφυγμὸ καὶ χωρὶς παλμοὺς στὴν καρδιά...

» Σχεδὸν ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν ἐξέτασί μου, ἑτοιμαζόμουν νὰ πιστοποιήσω τὸ θάνατό της, ὅταν μιὰ τελευταία ἐλπίδα μ' ἔκανε ν' ἀνοίξω τὸ δεξί της μάτι... Ἄναψα ἕνα σπίρτο μπροστά του... Καὶ... Καὶ εἶδα τὴν κόρη του νὰ συστέλλεται!

» Ἔξαλλος ἀπὸ χαρά, ἄρχισα τότε μὲ σβελτωσύνη νὰ κάνω ὅ,τι ἡ ἐπιστήμη μου ὑπαγορεύει σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀγωνίας καὶ ἐλπίδας, βάζοντας πάνω ἀπ' τὴ μύτη τῆς Μελανίας ἕναν καθρέφτη, εἶδα μὲ ἀνέκφραστη ἀνακούφισι ἐπάνω του τὸν ἀχνὸ τῆς ἀναπνοῆς της.

» — Φέρε τ' ἄλογο γρήγορα... φώναξα στὸ Χριστόφορο. Πάω στὴν πόλι νὰ φέρω φάρμακα καὶ θὰ γυρίσω σὰν ἀστραπή...

» Μοῦφερε τ' ἄλογο μουρμουρίζοντας μερικὰ ἀκατανόητα καὶ μασσημένα λόγια...

» Ἐγὼ τὸ καβαλίκεψα ἀμέσως καὶ χάθηκα μέσ' στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας...

» Ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς ὧρες ξαναγύρισα καλπάζοντας στὸ μύλο μὲ μιὰ βαλίτσα γεμάτη ἀπὸ ἐργαλεῖα καὶ φάρμακα. Μὰ μόλις ἔφτασα, εἶδα μέσα στὴν καλύβα φῶτα.

» — Νεκρικὲς λαμπάδες μοῦ φαίνονται, ψιθύρισα καὶ σὰν βροντᾶς μανιασμένος ὥρμησα μέσα στὴν καλύβα...

» Εἶδα τότε μιὰ κάσα κακοφτιασμένη, ἀπὸ χοντροσάνιδα, τὴ Μελανία μέσα σ' αὐτή, μὲ δυὸ νεκρολαμπάδες ἀναμμένες πλάϊ στὸ κεφάλι της καὶ τὸν Χριστόφορο μὲ τὸ καπάκι τοῦ φερέτρου στὰ χέρια του, ἕτοιμος νὰ τὸ βιδώση!

» Ἀμέσως κατάλαβα ὁλοκάθαρα τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ κτηνανθρώπου αὐτοῦ... Λύσσαξα ἀπὸ ἀγανάκτησι κι' ἀποτροπιασμό, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου, τὸν φοβέρισα καί, βγάζοντάς τον ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τὸν κλείδωσα στὴν ἀποθήκη τοῦ μύλου... Ἔτρεξα ὕστερα στὴν καλύβα, ἔβγαλα ἀπ' τὸ φέρετρο τὴ Μελανία, ἔσχισα τὰ μαντήλια ποὺ τῆς δέναν τὸ σαγόνι καὶ τὰ χέρια, κι' ἄρχισα νὰ τὴν ἐξετάζω...

» Παιδεύτηκα, κύριοι, ὥς τὰ ξημερώματα...».

Ἐδῶ ὁ καθηγητὴς σταμάτησε, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴν ἀνάμνησι τῶν τρομερῶν ἐκείνων σκηνῶν... Ἔπιε ἕνα μεγάλο ποτῆρι κρασί, σκούπισε τὰ μουστάκια του κι' ἐξακολούθησε:

— Μάλιστα, ὥς τὰ ξημερώματα... Ξανάρχισα πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή: Τὴν ἀροάστηκα στὴν πλάτη, στὴν καρδιά, στὸ σφυγμό... Οὔτε παλμοί, οὔτε ἀχνὸς στὸν καθρέφτη, οὔτε τὸ μάτι της ἔπαλλε στὸ φῶς. Δὲν ἔχασα ὅμως τὸ κουράγιο μου, μὰ βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς προσπάθειες νὰ πηγαίνουν χαμένες, ἀποφάσισα κατὰ τὴν αὐγὴ νὰ βάλω μπρὸς τὰ μεγάλα μέσα. Ἔβγαλα τὸ κοφτερὸ νυστέρι μου καὶ χάραξα στὸ μπράτσο τῆς Μελανίας μιὰ βαθειὰ χαρακιά, ἀπ' τὴν ὁποία τὸ αἷμα πετάχτηκε ὁρμητικὰ καὶ μὲ ράντισε σὰν νερὸ συντριβανιοῦ... Κι' ἀμέσως ἡ πεθαμένη κοινήθηκε, γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι της, ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ... ξαναῆλθε στὶς αἰσθήσεις της...

» Πέρασαν μέρες... Ἡ Μελανία πάλαψε μὲ τὸ Χάρο γιὰ καλά, μὰ ἡ ἐπιμονή μου καὶ τὰ συχνὰ ξενυχτίσματά μου στὸ προσκέφαλό της νίκησαν καὶ τὴν ἀπόσπασαν ἀπ' τὰ νύχια του... Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, βρισκόταν πειὰ σὲ ἀνάρρωσι κι' ἐπῆγε νὰ κατοικήση σὲ μιὰ θειά της γιὰ λόγους ἀσφαλείας... Φοβόταν τὸν ἀδελφό της».

— Κι' αὐτὸς τί ἀπόγινε; ρωτήσαμε μὲ περιέργεια.

— Τὸν εἶχα καταγγείλει γιὰ ἀπόπειρα ἀδελφοκτονίας... Μὰ πρὶν γίνει ἡ δίκη του, ἐλεύθερος καθὼς ἦταν ἐπὶ ἐγγυήσει, μιὰ μέρα, ἐνῶ δούλευε στὸ μύλο του, τὸν ἄρπαξε ὁ τροχὸς ἀπ' τὰ ροῦχα του καὶ τὸν τίναξε μὲ ὁρμὴ ἀρκετὰ μέτρα πέρα, τσακίζοντάς του τὰ κόκκαλα. Μερικοὶ γείτονες τὸν ἔβαλαν τότε στὴν ἴδια ἐκείνη κάσα ποὺ γκὲ κάνει γιὰ τὴν ἀδελφή του καὶ τὸν κήδεψαν...

Ἔμεινε δέκα μέρες στὸ κρεββάτι, χωρὶς γιατρό...

ρο καὶ εἶχε διακρῖνει καλὰ τὸν ἄγνωστο. Τὸν εἶχε γνωρίσει.

Ἦταν ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ!...

Τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του, ὁ Ἰωνάθαν παράτησε τ' ἄλογό του νὰ βόσκη στὴ χλόη τοῦ δάσους κι' ἔτρεξε κατασυγκινημένος πρὸς τὸ ὕψωμα. Σκαρφάλωσε σ' αὐτὸ γρήγορα-γρήγορα, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ.

Ὁ Πιστὸς πλάϊ τους χοροπηδοῦσε καὶ γαύγιζε πρόσχαρα.

— Ἐσεῖς!... Ἐσεῖς, κύριε καθηγητά!... Ἐσεῖς, φίλε μου!... τραύλισε τώρα ὁ Ἰωνάθαν μὲ πνιγμένη φωνή. Ἤρθατε λοιπόν; Ἤρθατε; Ἂς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Συγκινημένος βαθειὰ κι' ὁ καθηγητής, ἔσφιγγε τὰ χέρια τοῦ Ἰωνάθαν μέσα στὰ δικά του καὶ τὸν κύτταζε μὲ στοργή, μὴ μπορῶντας νὰ μιλήση.

Ἔξαφνα τὰ μάτια τοῦ Ἰωνάθαν πέσανε στὰ ροῦχα τοῦ καθηγητοῦ, τὰ ὁποῖα ἦσαν κουρελιασμένα. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν καταβεβλημένο πολύ, τὰ χέρια του ἦσαν γεμᾶτα τσαγκρουνίσματα ἀπὸ τ' ἀγκάθια τοῦ δάσους...

Ἄλογο ἢ ἁμάξι δὲν φαινόταν πουθενὰ γύρω.

Ὁ καθηγητὴς δὲν εἶχε μαζύ του παρὰ μόνον τὸ ὅπλο του κι' ἕνα δισάκκι στὸν ὦμο.

Ὁ Ἰωνάθαν ἦταν κατάπληκτος. Ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πῶς ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ εἶχε φτάσει στὸ μέρος αὐτό, ἀναζητῶντας τους, ποιὸς ξέρει ἔπειτα ἀπὸ τί περιπέτειες καὶ τί κόπους.

Εἶχε συνέλθει τώρα κάπως ἀπ' τὴ συγκίνησί του καὶ ἀγκαλιάζοντας σφιχτὰ τὸν γηραιὸ σοφὸ φίλο του, τὸν ρώτησε:

— Θεέ μου! Τί σᾶς συμβαίνει λοιπόν; Πῶς ἐφτάσατε μόνος σας στὰ μέρη αὐτά; Ποῦ εἶνε τὸ ἄλογό σας; Ἐδειναοπαθήσατε λοιπὸν γιὰ μᾶς, ἀγαπητέ μου φίλε;... Εἴχατε χαθεῖ μέσα στὸ δάσος;

Ὁ Ἔλσιγγ χαμογέλασε καρτερικὰ καὶ στηριζόμενος στὸν ὦμο τοῦ Ἰωνάθαν, τοῦ ἔδειξε τὸν Πιστό. (Ἀκολουθεῖ)